

Розділ перший,

*у якому месьє Вухань
дав прочухана телефону*

Клебёр скося зиркнув на брата. Простак стиха відтворював звуки автоматичних дверей метро: «П-і-і-і-і... бам».

На станції зайшов чоловік із німецькою вівчаркою на повідці й сів біля Клебера. Простак засіпався на сидінні.

— У нього пес, — сказав Простак.

Власник вівчарки поглянув на балакучого хлопця — юнака з вибалуженими блакитними очима.

— Месьє має пса, — не вгавав хлопець, дедалі більше хвилюючись.

— Так, так, — відповів Клебер, намагаючись спинити його своїм насупленим виразом обличчя.

— Можна мені його погладити? — запитав Простак і потягнув руку до пса.

— Ні! — гиркнув Клебер.

Чоловік подивився на одного брата, перевів погляд на другого, вочевидь, оцінюючи ситуацію.

— А в мене є кролик, — повідомив юнак із блакитними очима.

— От же ж! Не можна розмовляти з незнайомцями, — дорікнув Клебер. Тоді, зважившись, розвернувся до пана з псом і мовив: — Перепрошую, месьє, у нього дебільність.

— І-ді-от, — прорік його брат по складах.

Пан підвівся і, не сказавши жодного слова, потягнув за собою пса, а на наступній станції вийшов.

— Бовдур, — буркнув Клебер.

— О-о, погане слово, — сказав його брат.

Клебер сумовито зітхнув і кинув погляд у шибку, де піймав своє відображення — симпатичний інтелігент в окулярах із тонкою оправою. Заспокоївшись, зручніше вмовстився на сидінні й зиркнув на годинник на руці. Простак, уважно стежачи за його рухами, закасав рукави й критично подивився на свої зап'ястя.

— А в мене немає годинника.

— Ти чудово знаєш чому. Трясця, це наша!

— О-о, погане слово.

Клебер попрямував до дверей, але, перш ніж вийти, обернувся. Простак, який ішов слідом, заляк на місці.

— Швидше! — загорлав Клебер.

— Вони мене розріжуть!

Клебер схопив брата за светр і виштовхав на платформу. Автоматичні двері зачинилися. Бам.

— Не піймали мене!

Клебер знову схопив брата за рукав і потягнув до ескалатора.

— Чому в мене немає годинника?

— Ти його розбив, щоб подивитись, чи сидить там чоловічок, пам'ятаєш?

— Та-а-а-ак, — озвався Простак, розплившись у радісній усмішці.

— Сидів там чоловічок?

— Ні! — не менш радісно вигукнув Простак.

Перед ескалатором він спинився так різко, що дві дами, які йшли позаду, зіштовхнулися і запротестували:

— У чому річ? Уважніше, будь ласка!

Клебер знову потягнув брата за рукав, щоб той ступив на рухомі сходи. Простак спершу нажахано дивився на свої ноги й перехилився на п'ятки. Упевнившись, що з ногами все гаразд, підвів голову.

— Бачив? — похвалився він, коли вони піднялися. — Я навіть не боюся. Чому там не сидить чоловічок?

— «Чоловічок», а не «чоловікочок», — виправив Клебер, аби уникнути подальших «чому».

Утім брат пробурмотів:

— Чоловікочок, чоловікочок...

Простак був навдивовижу впертим. І протягом наступних п'яти хвилин белькотів:

— Чоловікочок, чоловікочок...

Клебер роззирнувся, засумнівавшись, куди далі. У Париж вони приїхали всього два тижні тому.

— Далеко ще?

— Я не знаю.

Клебер нервувався. Не впізнавав вулиць.

Простак зупинився посеред тротуару й схрестив руки.

— Хочу до тата.

— Тата тут немає. Він у Марн-ла-Валлє, а ми... ми в...

— Апчхи! — завершив речення Простак і зареготав зі свого дотепного жарту.

Клебер криво посміхнувся. Розумовий розвиток Простака відповідав рівню дитини трьох років (у хороші дні — трьох із половиною).

— Ми в Парижі. Ну ж бо, треба поквапитися. Скоро буде ніч.

— І вовки?

— Так.

— Не бійся, я можу їх убити моїм пісьтулетом.

Клебер подавив сміх, і вони попрямували далі. Раптом Клебер упізнав вулицю, яка простягалася вгору. Прийшли. Вулиця Кардинала Лемуана, 45.

— Ой, ні, — сказав Простак перед дверима під'їзду.

— Що тепер?

— Не хочу! Не хочу до ста-лої дами.

— Послухай, це наша двоюрідна бабуся — сестра мами нашої ма...

— Вона бридка.

— Так, не дуже гарна.

— І погано пахне.

Клебер підніс руку до кодового замка й наморщив чоло.

— Так, 4... 6...

— 4, 6, В, 12, 1000, 100, — заторохкотів Простак.

— Мовчи. 4... 6...

— 9, 12, В, 4, 7, 12...

Клебер утупився в цифри, остаточно збившись.

— Натискай, натискай на кнопочки! 9, 7, 12...

Простак заходився тиснути на всі кнопки без розбору. Двері заскреготіли й відімкнулися.

— Я переїмі!

Із під'їзду вийшла гладка пані. Простак ринувся повз неї всередину.

— Нечемно штовхати людей! — гукнув йому Клебер. — Треба перепросити даму!

Простак уже піднявся на п'ять сходинок, перестрибуючи їх через одну. Розвернувся і весело сказав:

— Вибачте, дамо! Ти дуже товста для цих дверей!

І помчав далі сходами. Клебер спробував його наздогнати, горлаючи вслід:

— Третій поверх! Нам на третій!

Простак піднявся на шостий, тоді спустився на чотири поверхи й повернувся на один угору. Нарешті спинився на сходовому майданчику, заляк і, мов пес, висолопив язика. Клебер геть виснажився і притулився до стіни віддихатися.

— Ти натискаєш кнопочку?

Простак боявся дзвінка, тому, щойно брат торкнувся кнопки пальцем, затулив вуха.

— Добре, але я вже повечеряла, — мовила бабуся, відчинивши їм двері. — Старі люди їдять суп о пів на шосту. Ви, молодь, може, їсте не за розкладом, а я рівно о пів на...

— Ня-ня-ня, — спародіював її Простак, заінтригований скрипучими звуками, які видавала стара.

— Та що з ним не так? — обурилася двоюрідна бабуся і занесла руку так, наче збиралася його вдарити.

— Облиште його, він не зі зла, — сказав Клебер.

— Я її вб'ю. У мене є пісьтулет!

Простак витягнув із кишені штанів сигнальний пістолет. Бабуся скрикнула.

— Зброя! У нього зброя!

— Це не справжній пістолет, — втрутився Клебер.

— Так, але на вигляд як справжній. Увага, коли я скажу «Паф», ти вмреш. Приготуйся, ста-ла...

Простак навів пістолет на двоюрідну бабуся, і та нажахано зарепетувала.

— Паф!

Бабуся втекла на кухню. Простак кинув на брата вражений і водночас сповнений гордості погляд.

— Вона боїться.

І розчаровано додав:

— Вона не вмрла. У мене ще є ніжик.

— Доб'єш її наступного разу.

Брати проковтнули кіло спагеті на двох і пішли до крихітної спальеньки, яку виділила для них двоюрідна бабуся. Клебер витяг мобільний телефон. Простак, як завжди, пильно за ним спостерігав.

— Ти маєш тефелон, — мовив заздрісно. — Чому в мене нема тефелона?

— Бо ти маленький, — неухажно відповів Клебер. — Так, 01... 48...

— 12, 3, В, 1000, 100.

Клебер потер лоб. Брат його збив. Та й узагалі, навіщо телефонувати батькові? Месьє Малюрі завжди мав одну відповідь: спецзаклад. І зараз теж скаже запроторити Простака в психлікарню «Малікруа».

— Ку-ку! — пролунав грайливий голос.

Простак сидів на ліжку, схрестивши ноги, і ховав щось за спиною.

Він повторив заманливим тоном: «Ку-ку». З-за його спини визирнули два обвислі заяложені вушка з тканини. Простак повернувся ними.

— Тільки його бракувало, — пробурмотів Клебер.

— Хто це в нас?

— Не знаю.

Задоволення належало розтягувати.

— Починається на «В», — підказав Простак.

— Відьма?

— Ні!

— Вугор?

Простак давився від сміху.

— Месьє Вухань?

— Та-а-а-ак! — загорлав Простак, демонструючи потріпаного плюшевого кролика й теліпаючи його вухами.

Тієї миті задзвонив телефон.

— Я! Дай мені, — почав випрошувати Простак. — Я: «Алло».

Клебер підскочив, аби брат не вирвав йому з рук телефон.

— Алло, тату?

— Ні, я! Дай мені: «Алло, тату».

— Так, нормально, — відповів Клебер буденним голосом. — Месьє Вухань із нами. Усе добре... Тітонька? Теж добре. Хоча не зовсім.

Клебер вирішив сказати все, як є.

— Простак її недолюблює. Хочє її вбити.

Деколи Клебер не стежив за словами.

— Та ні, не насправді! Пісьгулетом... Так... так... знаю, тату. Я за все відповідаю, бо це я хотів... Так.

Клебер звів очі до стелі, поки батько викладав свої аргументи. Простак — завеликий тягар. Занадто ускладнює життя. Його треба помістити в «Малікруа». Простак тим часом вивернув на ліжку фігурки з торбинки з набором «Плеймобіль» і грався, пошепки щось промовляючи. Був нібито повністю поглинений цим заняттям, та насправді нашорошував вуха.

— Диви, який нечемний, — сказав він про чорно-білого ковбоя. — Відправимо його в спецзаклад.

На обличчі Простака проступило понуре задоволення. Чоловічок отримав погрози, кілька стусанів й один укол. Затим Простак засунув його під свою подушку.

— Рягуйте! Рягуйте! — зарепетував маленький ковбой.

Продовжуючи розмову з батьком, Клебер спостерігав за братовою грою.

— Нам би краще винайняти житло. Ми б тоді ні від кого не залежали... Та ні, тату, Простака не треба глядіти. Йому двадцять два роки.

Простак витягнув чоловічка з-під подушки й заходився його відчитувати:

— Ти і-ді-от. Не хочу тебе більше бачити. Зараз зроблю дірку. Засуну тебе в дірку, і ти вмреш. І я за тобою сумувати не буду. А де месьє Вухань?

Розхвилювавшись, кинувся шукати кролика. Нарешті побачив плюшевого друга і враз видихнув:

— А-а-а-а! Ось він. Месьє Вухань уб'є «Малікруа».

На ліжку зчинився рейвах. Месьє Вухань налетів на фігурки «Плеймобіль», розкидав їх навсібіч і пожбурих у стіну.

— Месьє Вухань дає прочухана, — стиха мовив Простак.

Він кинув похмурий погляд у бік брата, що досі сперечався по телефону:

— У будь-якому разі ми маємо гроші з маминого спадку. Тобі не доведеться сплачувати за оренду... Так, я розумію, що роблю.

Клебер завершив дзвінок і заблокував телефон, отримавши щось на зразок батьківського благословення. На мить застиг зі скляним поглядом, притиснувши телефон